
Δικό μας τέλος!!!

“Ο Κωνσταντής”

Μία εργασία από μαθητές του Α'4 στο μάθημα της

Νεοελληνικής Λογοτεχνίας !!!(2015-2016)

Επιμέλεια παρουσίασης:

η Φωτεινή Κ.,μαθήτρια του Α3

Ο Μάριος Μ. ανέλαβε την

**δακτυλογράφηση όλων των εργασιών των
συμμαθητών του.**

Μόλις γύρισε βιαστικά από την εκκλησία η κυρία Δέσποινα είδε ένα σημείωμα από τον Κωσταντή που έλεγε πως είναι ευγνώμων για τη φιλοξενία αλλά έπρεπε να φύγει για να πάει να δουλέψει γιατί κύριος στόχος του ήταν να μαζέψει χρήματα για να πάει στην Αλβανία να δει την οικογένεια του.

Η κυρία Δέσποινα με το που διάβασε το γράμμα κατέβηκε από την οικοδομή για να τον βρει. Μόλις τον είδε του είπε πως θα του δώσει αυτή τα χρήματα για να πάει στην Αλβανία. Αυτός όμως αρνήθηκε γιατί έτσι ένιωθε πως τον λυπόταν.

Δύο μέρες μετά ο Κωνσταντής πέτυχε τον στόχο του και ξαναείδε την οικογένεια του. Ήξερε όμως πως όταν γυρίσει θα έχει ένα σπίτι να τον φιλοξενήσει.

■ **Το έγραψε ο μαθητής Βασίλης Σ.**

Η κυρία Δέσποινα ήταν στο δρόμο.

Ο Κωνσταντής μόλις είχε ξυπνήσει. Άνοιξε τα βλέφαρα του και αντίκρισε γύρω του τη σιωπή και το φόβο. Δεν άκουγε τίποτα, μόνο τον ήχο του κεριού, που άφησε αναμμένο η κυρία Δέσποινα, που αναβόσβηνε. Νόμιζε πως τον είχε εγκαταλείψει, όπως και οι άλλοι περαστικοί στο δρόμο.

Ετοιμαζότανε να αλλάξει ρούχα, να βάλει τα δικά του. Ακούσε όμως ξαφνικά βήματα από την είσοδο του σπιτιού που όλο και πλησίαζαν. Φοβήθηκε μήπως ήταν κλέφτες ή η κυρία Δέσποινα έφυγε από το σπίτι και πήγε και τον πρόδωσε στην αστυνομία αφού η ίδια ήξερε πως οι γονείς του είχαν σταλεί από την Ελληνική αστυνομία στην πατρίδα τους, την Αλβανία; Μάλλον επικρατούσε ο δεύτερος φόβος.

Η πόρτα άνοιξε και ο Κωνσταντής έτρεμε από φόβο. Μόλις είδε το γλυκό και τρυφερό πρόσωπο της κυρίας Δέσποινας, θυμήθηκε πως ήταν η ημέρα της Ανάστασης « Μα ναι...!! Πώς το ξέχασα!» ψιθύρισε ο Κωνσταντής.

Η κυρία Δέσποινα άναψε τα φώτα και με το Άγιο φώς φωτιζόταν και το πλατύ χαμόγελο της.

Είδε όμως τον Κωνσταντή ταραγμένο και τον ρώτησε τι έγινε. Εκείνος της διηγήθηκε τους φόβους του. Η κυρία Δέσποινα του απάντησε « Μα πώς μπορώ να σε εγκαταλείψω ή το χειρότερο να προδώσω στην αστυνομία ένα τόσο καλό και γλυκό παιδί σαν εσένα;».

Όλη την ώρα που η κυρία Δέσποινα του μιλούσε, ο Κωνσταντής την κοιτούσε στα μάτια, μα μόλις έπαψε να του μιλά, εκείνος έστρεψε το βλέμα του προς τα κάτω. Έμειναν για λίγη ώρα και οι δύο τους σιωπηλοί.

Αλλά τότε η κυρία Δέσποινα θυμήθηκε πως είχε στην ντουλάπα μια ξεχασμένη λαμπάδα του εγγονού της , του Αντωνάκη. Έτσι με βιαστικό ρυθμό πήγε, την πήρε, και την έδωσε στον Κωσταντή. Πήρε και δύο κόκκινα φρέσκα αυγά και έδωσε από ένα στο καθένα τους. Ο Κωσταντής άπλωσε την λαμπάδα του για να πάρει και αυτός το Άγιο φως από την λαμπάδα της κυρίας Δέσποινας.

Έτσι χωρίς να καθυστερεί άλλο τσούγκρισαν τα κόκκινα αυγά και έπειτα έσβησαν τις λαμπάδες τους ευχαριστώντας τον Θεό που τους προστάτεψε μέχρι και σήμερα ώστε να αφιερώσουν την γιορτινή αυτή μέρα στον Χριστούλη τους, τον Θεό.

Αμέσως μετά ένα πλατύ χαμόγελο ζωγραφίστηκε στο πρόσωπο του Κωσταντή.

Η κυρία Δέσποινα αποφάσισε να κρατήσει τον Κωνσταντή και να τον μεγαλώσει σαν δικό του παιδί, με τη θέληση του βέβαια, μέχρι τα έρθουν οι γονείς του και να τον πάρουν μαζί τους ή μέχρι ο Κωσταντής να μεγαλώσει αρκετά για να μπορεί να πάει στην Αλβανία και να βρεί την οικογένεια του!

■ **Το έγραψε η μαθήτρια Ελένη Χ.**

Όταν γύρισε η κυρία Δέσποινα βρήκε τον Κωνσταντή ξύπνιο να ανησυχεί για το που μπορούσε να βρίσκεται η κυρία Δέσποινα. Νόμιζε ο Κωνσταντής ότι τον παράτησε σπίτι της, μόνο του.

Η κυρία Δέσποινα του είπε ότι σήμερα είναι η μέρα που πριν από πολλά χρόνια Αναστήθηκε ο Χριστός. Πήρε 2 κόκκινα αυγά και τα τσουγκρίσανε μαζί.

Μετά από τόσα χρόνια ο Κωνσταντής πέρασε ξανά τόσο ωραία! Αργότερα κοιμήθηκε. Ξύπνησε νωρίς το πρωί κατά τις 7 η ώρα για να πάει να δουλέψει αλλά τον σταμάτησε η κυρία Δέσποινα και του είπε ότι δεν θα ξαναπάει να δουλέψει στα φανάρια. Θα τον φροντίσει σαν να είναι δικό της παιδί!

■ **Το έγραψε ο μαθητής Θεωδωρής Μ.**

Στο τέλος της ιστορία εγώ φαντάζομαιτον Κωνσταντή να τσούγκριζε τα αυγά με την κυρία Δέσποινα...

Το παιδί είχε γίνει 14 χρονών και οι γονείς έψαχναν κάποιο τρόπο να γυρίσουν. Κάποια στιγμή μπόρεσαν και πέρασαν τα ελληνοαλβανικά σύνορα. Είδαν τον Κωνσταντή ντυμένο να πάει να πάρει ψωμί. Τον ρώτησαν που μένει. Τον αγκάλιασαν και χάρηκαν πολύ που είδαν ξανά μετά από τόσα χρόνια το παιδί τους.

Η κυρία Δέσποινα δέχτηκε να μείνουν σπίτι της για όσο χρονικό διάστημα θέλουν. Ύστερα βρήκε μια δουλειά στους γονείς του Κωνσταντή.

Μετά από μήνες βρήκε αρκετά χρήματα η οικογένεια του Κωνσταντή για να αγοράσουν δικό τους σπίτι.

Ο Κωνσταντής επισκεπτόταν την κυρία Δέσποινα κάθε μέρα μαζί με τους γονείς του.

Έζησαν όλοι μια ευχάριστη ζωή.

■ Το έγραψε ο μαθητής Κωνσταντίνος Χ.

...Την επόμενη μέρα ο Κωσταντής είπε στην κυρία Δέσποινα ότι ένιωθε ότι της ήταν βάρος και ότι μπορεί να της δημιουργήσει και άλλα έξοδα.

Η κυρία Δέσποινα του απάντησε ότι δεν της ήταν βάρος και ότι θα ήθελε πολύ να μείνει μαζί της.

Η κυρία Δέσποινα τον κράτησε και τον μεγάλωσε σαν δικό της γιο με στοργή, αγάπη και ενδιαφέρον!!!

■ **Το έγραψε η μαθήτρια Μαριλένα Σ.**

Ο Κωνσταντής ήταν ένα παιδί ταλαιπωρημένο χωρίς οικογένεια. Δεν του έδιναν τα δικαιώματα που έχουν όλα τα παιδιά. Δούλευε από 10 χρονών στα φανάρια. Το βλέπουμε συχνά αυτό το θέαμα...

Ήταν ένα πολύ φτωχό παιδί που βρήκε έναν τρόπο να επιβιώνει. Σε καμία περίπτωση με την ίδια ευκολία που επιβιώνουμε εμείς.

Η κυρία Δέσποινα ήταν μια γυναίκα μόνη που είχε ανάγκη από αγάπη και συντροφιά. Η οικογένεια της κυρίας Δέσποινας ήταν στη Βαλτιμόρη. Λυπήθηκε και αργότερα αγάπησε το παιδί και το έβαλε σπίτι της. Το εμπιστεύθηκε από την πρώτη στιγμή και αυτό το βλέπουμε από το σημείο που το αφήνει μόνο του σπίτι της. Εκεί τον περιποιήθηκε όπως περιποιούμαστε εμείς τον εαυτό μας. Επιτέλους! Κάποιος του έδωσε τα δικαιώματα που αξίζει να έχει ένα παιδί.

Θέλω να πιστεύω ότι από εκείνη την ημέρα και μετά ο Κωνσταντής έζησε μια παιδική ζωή σαν ένας φυσιολογικός άνθρωπος ενταγμένος στην κοινωνία και με οικογένεια.

■ **Το έγραψε ο μαθητής Μάριος Μ.**

Ενώ ο Κωνσταντής και η κυρία Δέσποινα τρώγανε μαζί την μαγειρίτσα, ο Κωνσταντής σκεφτόταν τους γονείς του. Αυτό το παρατήρησε η κυρία Δέσποινα και τον ρώτησε και εκείνος χωρίς να πεί κουβέντα ένα δάκρυ κύλισε στο μάγουλο του. Η κυρία Δέσποινα τον αγκάλιασε και προσπαθούσε να τον ηρεμήσει. Τότε ο Κωνσταντής της είπε ότι χρειαζόταν τους γονείς του. Η κυρία Δέσποινα τον καθησύχασε και τον είπε πως θα τον βοηθούσε με κάποιον τρόπο να τους βρεί.

Την επόμενη μέρα ο Κωνσταντής πήγε να δουλέψει. Η κυρία Δέσποινα του έφτιαξε μεσημεριανό. Ο Κωνσταντής όμως θα ερχόταν το βράδυ. Περιμένοντας, ο Κωνσταντής δε γύρισε και η κυρία Δέσποινα πήγε να τον αναζητήσει αλλά μάταια, χωρίς κανένα αποτέλεσμα. Ύστερα πήγε στην αστυνομία αλλά αυτοί της είπαν πως θα τον έστελναν πίσω.

Η κυρία Δέσποινα προσπάθησε να κάνει κάτι και όντως τον βρήκε. Τελικά ο Κωνσταντής για πολλά χρόνια έμεινε με την κυρία Δέσποινα.

.....Ηλικία 30 ετών πια παντρεμένος με δύο παιδιά αποφάσισε να πάει να δει τους γονείς του. Ευχαρίστησε την κυρία Δέσποινα και ξεκίνησε το ταξίδι του.

Όταν έφτασε έμαθε πως είχε χάσει τον πατέρα του. Ήταν τόσο στεναχωρημένος αλλά μόνο με τη σκέψη πως ήταν κοντά με την μαμά του ένα χαμόγελο υπήρχε στα χείλη του.

Την κυρία Δέσποινα την επισκεπτόταν συχνά ώσπου και αυτή έχασε την ζωή της.

Ο Κωνσταντής την αγαπούσε πολύ....

■ **Το έγραψε η μαθήτρια Μπρικένα Ν.**

...Τρέχοντας η κυρία Δέσποινα έφτασε στο σπίτι. Ανοίγοντας την πόρτα βλέπει τον μικρό Κωνσταντή στην κουζίνα και τον ρωτάει :

- *Τι κάνεις εκεί Κωνσταντή;*
- *Ε να... Μόλις φύγατε, εγώ ήμουν ζύπνιος.*

Κλείνοντας την πόρτα, σηκώθηκα και μιας που ξέρω να μαγειρεύω σκέφτηκα να κάνω ένα δώρο σε εσάς. Άρα, μας έφτιαξα κόκκινα βραστά αυγά.

Η κυρία Δέσποινα με δάκρυα στα μάτια έτρεξε και τον αγκάλιασε και στα ξαφνικά του λέει :

- *Κωνσταντή μου... σου πήρα και εγώ ένα δώρο!*

Και με όλη χαρά ο Κωνσταντής άνοιξε το δώρο που του είχε δώσει η κυρία Δέσποινα.

Αγκαλιάστηκαν και πέρασαν ένα τέλειο και ευχάριστο βράδυ με το μοίρασμα των δώρων και το τσούγκρισμα των αυγών.

■ **Το έγραψε η μαθήτρια Ντενάτα Μ.**

Έτσι καθώς τρώγανε την μαγειρίτσα, η κυρία Δέσποινα ρώτησε τον Κωνσταντή αν συμφωνεί με μια πρόταση που έχει σχετικά με αυτόν.

-Κωνσταντή, τώρα που ξεκουράστηκες θέλεις να ακούσεις μια ιδέα που έχω σχετικά με σένα;

- Μάλιστα κυρία Δέσποινα.

- Θα ήθελες να μείνεις εδώ;

-Μπορώ; Θα μπορούσα να το σκεφτώ;

-Φυσικά! Μπορείς να μου απαντήσεις αύριο!.

Όταν το άκουσε αυτό ο Κωνσταντής χάρηκε. Σκεφτόταν τι θα απογινόταν αν δεν υπήρχε η κυρία Δέσποινα. Η κυρία Δέσποινα ήταν σκεπτική και ανυπόμονη να ακούσει την απάντηση του Κωνσταντή. Τον αγκάλιασε και τον ρώτησε αν ξέρει τι είναι Ανάσταση. Αυτός της απάντησε ότι δεν ήξερε. Έβλεπε ανθρώπους να τσουγκράνε τα αυγά τους και να κρατάνε λαμπάδες και δεν ήξερε τον λόγο.

- *Πρίν από πάρα πολύ καιρό ο Θεός έστειλε έναν άνθρωπο να νικήσει το κακό. Μια μέρα όμως το κακό ...τον νίκησε. Με αποτέλεσμα να τον σταυρώσουν οι άνθρωποι. Μια μέρα όμως νίκησε το θάνατο και αναστήθηκε. Εκείνη την ημέρα την λέμε « η Ανάσταση του Κυρίου».*
- *Μπορεί αυτή η ιστορία να επαναληφθεί;*
- *Πρέπει να πιστέψουμε όλοι πολύ βαθιά σε αυτό για να ξαναγίνει Κωνσταντή. Όπως θα δείς και στα θρησκευτικά, ο Θεός έδωσε ένα χάρισμα ή μια θέση που ήθελαν πολύ ,σε όλους αυτούς που πίστευαν πολύ βαθιά σ`αυτόν.*
- *Ευχαριστώ πολύ κυρία Δέσποινα. Καιρό είχα να ακούσω τέτοια λόγια.*
- *Παρακαλώ Κωσταντή. Είναι η ώρα για να κοιμηθούμε. Ο Κωσταντής καθώς κοιμόταν, είδε ένα περίερο όνειρο. Είδε ένα άγγελο που του είπε :*
- *Μη φοβάσαι. Ο Θεός με έστειλε.*
- *Μήπως είναι μήνυμα;*

-Όχι. Αύριο που θα απαντήσεις στην κυρία Δέσποινα να της πείς «Ναι» γιατί ποτέ δεν θα βρείς έναν τέτοιο άνθρωπο σαν την κυρία Δέσποινα να σε αγαπάει τόσο και να νοιάζεται για σένα. Θα την κάνεις πολύ ευτυχισμένη αν της πείς το «Ναι» που περιμένει να ακούσει από σένα.

-Σε ευχαριστώ! Θα απαντήσω στην κυρία Δέσποινα όταν με ρωτήσει «Ναι».

-Οι γονείς σου θα χαρούν πολύ όταν τον μάθουν από τον Κύριο!

Έφτασε η ημέρα του Πάσχα και ο Κωνσταντής ήταν ανυπόμονος να δει τι τρώνε εκείνη την ημέρα. Πήγε για μόνια μαζί με τον Κωνσταντή η κυρία Δέσποινα. Όταν φτάσανε σπίτι η κυρία Δέσποινα ρώτησε τον Κωνσταντή τι απόφαση πήρε για το αν θα μείνει στο σπίτι της ή όχι. Εκείνος της απάντησε «Ναι».

Η κυρία Δέσποινα χάρηκε πολύ.

Ο Κωνσταντής μεγάλωσε φυσιολογικά σαν ένα κανονικό παιδί με την οικογένεια του χωρίς να ανησυχεί γι αυτό που λέμε «ανθρωπιά»!!!

■ **Το έγραψε η μαθήτρια Μάγδα Μ.**

Η κυρία Δέσποινα γύρισε στο σπίτι της. Είδε το ταλαιπωρημένο αγόρι να κοιμάται τόσο γλυκά στον καναπέ και δεν ήθελε να τον ξυπνήσει για να μην του χαλάσει τον ύπνο, που είχε τόσο καιρό να τον απολαύσει.

Μετά από λίγο ξύπνησε ο Κωνσταντής και είδε την κυρία Δέσποινα να διαβάζει την Αγία Γραφή, στον απέναντι καναπέ. Μόλις η κυρία Δέσποινα αντιλήφθηκε ότι ο Κωνσταντής ξύπνησε πήγε κοντά του. Αυτός της χαμογέλασε και την ευχαρίστησε.

Την στιγμή που η καλόψυχη γυναίκα έστρωνε το τραπέζι, με τη μαγειρίτσα και πολλά ακόμη νόστιμα φαγητά, χτύπησε το κουδούνι. Η κυρία Δέσποινα ξαφνιασθηκε, γιατί δεν περίμενε κανέναν και ο Κωνσταντής φοβήθηκε διότι σκέφτηκε πως μπορεί να είχαν έρθει κάποιοι συγγενείς αυτής της γυναίκας. Η κυρία Δέσποινα μίλησε λίγο στον Κωνσταντή και του είπε να ηρεμήσει. Ανέφερε και κάποια λόγια, τα οποία τον συγκίνησαν και κατάλαβε την καρδιά της κυρίας Δέσποινας.

Του είπε λοιπόν : <<Μικρέ μου Κωνσταντή, όποιος και να είναι, εσύ να μην ανησυχείς. Εγώ θα είμαι με το μέρος σου και θα σε υπερασπιστώ. Όποιος θέλει να μπει στο σπίτι μου, καλώς, ας μπει. Όποιος δεν θέλει, δεν πειράζει. Εγώ πάντως κάνω αυτό που πρέπει να κάνω>>. Αφού του μίλησε, πήγε να ανοίξει την πόρτα.

Ήταν μια μεγάλη έκπληξη για την ίδια. Ήταν ο εγγονός της ο Αντωνάκης. Ήρθε να περάσει το Πάσχα μαζί με τη γιαγιά του. Του είχε λείψει πολύ. Ο Αντωνάκης δεν κατάλαβε ότι η γιαγιά του δεν ήταν μόνη της. Η κυρία Δέσποινα ένιωθε πως τώρα ήταν πλούσια και προσευχήθηκε στον θεό για να τον ευχαριστήσει : «Σ'ευχαριστώ Θεέ μου, που θα περάσω αυτό το Πάσχα με τα δύο λατρεμένα μας παιδιά».

Ο Αντωνάκης αναρωτιόταν ποιο ήταν το άλλο παιδί. Όταν γύρισε το κεφάλι του προς το σαλόνι, αντίκρισε το αδύνατο παιδάκι να κάθεται "μαζεμένο" στον καναπέ. Η κυρία Δέσποινα του εξήγησε το λόγο που ήταν αυτό το παιδί στο σπίτι της και ο Αντωνάκης της είπε χαμογελώντας πως έκανε το σωστό. Την ώρα του γεύματος, ο Αντωνάκης συζητούσε με τον Κωνσταντή.

Τον λυπήθηκε πολύ. Κατάλαβε το πόσο δύσκολα περνούσε και παρόλα αυτά χαμογελούσε και ήταν ελπιδοφόρος. Μετά από πάρα πολύ συζήτηση, όλοι τους πήγαν για ύπνο. Ο Αντωνάκης προσφέρθηκε να σώσει το δωμάτιο του για λίγες μέρες στον Κωνσταντή, για να μπορέσει να ξεκουραστεί και ο ίδιος θα κοιμόταν στο καναπέ του σαλονιού.

Την επόμενη μέρα, η οποία ήταν η πρώτη μέρα του Πάσχα, όταν ξύπνησε η κυρία Δέσποινα, βρήκε επάνω στο τραπέζι ένα εκπληκτικό πρωινό. Είχε μείνει άφωνη. Νόμιζε ότι αυτό το πρωινό το έφτιαξε ο εγγονός της, γι' αυτό τον ξύπνησε και τον ρώτησε γι' αυτό. Ο Αντωνάκης είπε ότι δεν το είχε κάνει αυτός αλλά ο Κωνσταντής.

Έτσι πήγαν και οι δύο στο δωμάτιο που κοιμήθηκε το παιδί. Το είδαν να προσεύχεται κλαίγοντας, επειδή δεν είχε τους γονείς του κοντά του και επειδή δεν ήξερε το πώς θα το ξεπλήρωνε τη φιλοξενία του στο σπίτι της κυρίας Δέσποινας.

Εκείνη την στιγμή ο Αντωνάκης σκέφτηκε να κάνει μια έκπληξη στον Κωνσταντή. Όμως πρώτα έπρεπε να μιλήσει μαζί του για να μάθει και κάποια πράγματα ακόμη για εκείνον.

Αφού τον ηρέμησαν με τη γιαγιά του, τον πήρε και πήγαν μαζί μια βόλτα στην πλατεία της πόλης. Ο Αντωνάκης για να ανεβάσει τη διάθεση του Κωνσταντή του πήρε λίγα γλυκά από ένα ζαχαροπλαστείο.

Μετά από μια ώρα επέστρεψαν στο σπίτι της κυρίας Δέσποινας. Ο Κωνσταντής πήγε στο δωμάτιο του Αντωνάκη και ξεκίνησε να διαβάζει δύο βιβλία.

Όσο ο Κωνσταντής διάβαζε τα βιβλία, ο Αντωνάκης μιλούσε με τη γιαγιά του για την ιδέα του. Η κυρία Δέσποινα συμφώνησε και φώναξαν τον Κωνσταντή στο σαλόνι. Η κυρία Δέσποινα του είπε πως τον περίμενε μια έκκληξη σε λίγες μέρες και γι' αυτό θα έπρεπε να είναι πολύ καλά ντυμένος.

Η μέρα που ο Κωνσταντής περίμενε ανυπόμονα ήρθε. Πήγε στο μπάνιο και πλύθηκε, φόρεσε κομψά ρούχα του Αντωνάκη, χτενίστηκε, περιποιήθηκε και ήταν έτοιμος!

Η κυρία Δέσποινα τον καμάρωνε. Αφού ετοιμάστηκαν η κυρία Δέσποινα και ο εγγονός της ξεκίνησαν για τον προορισμό τους. Όταν έφτασαν, ο Αντωνάκης και η κυρία Δέσποινα του παρουσίασαν.

Ήταν οι γονείς του Κωνσταντή! Επιτέλους ήταν όλοι μαζί!

Ο Αντωνάκης, όμως είχε μια ακόμη έκπληξη την οποία δεν την ήξερε ούτε η γιαγιά του. Παραχώρησε στον Κωνσταντή και τους γονείς του ένα διαμέρισμα για να ζούν μαζί ευτυχισμένοι.

Δεν ήξεραν πώς να τους ευχαριστήσουν και κυρίως την κυρία Δέσποινα η οποία του άνοιξε το σπίτι της μα πρώτα απ' όλα... την καρδιά της!

■ Το έγραψε η μαθήτριά Σουλτάνα Ν.

Αφού η κυρία Δέσποινα και ο Κωνσταντής έφαγαν τη μαγειρίτσα, πήγαν για ύπνο.

Την επόμενη μέρα οι γονείς του Κωνσταντή γύρισαν στην Ελλάδα για να τον βρούν και να τον πάρουν μαζί τους στην Αλβανία. Η κυρία Δέσποινα δεν γνώριζε για την επιστροφή των γονιών και έτσι αποφάσισε να τον αφήσει να μείνει στο σπίτι της, μαζί της. Απο τότε ο Κωνσταντής ήταν χαρούμενος και δεν χρειαζόταν να πηγαίνει στην δουλειά του.

Οι γονείς του Κωνσταντή τον έψαχναν παντού, από γειτονιά σε γειτονιά, από δρόμο σε δρόμο και από μαγαζί σε μαγαζί. Όμως, δεν τον έβρισκαν πουθενά.

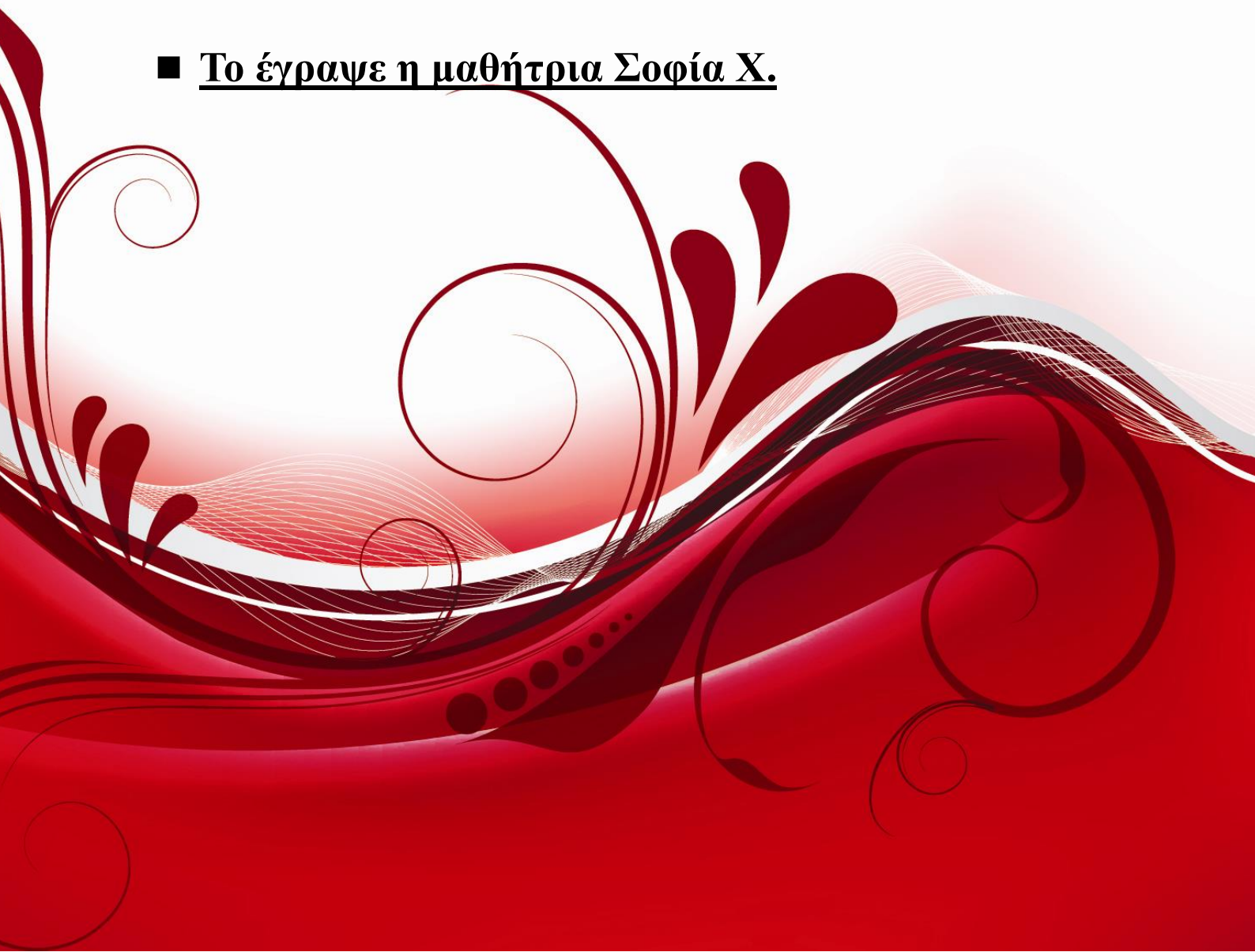
Είχαν νοικιάσει ένα σπίτι προσωρινά. Ήταν αποφασισμένοι να τον βρούν. Αποφάσισαν να πάνε μια βόλτα, ίσως τον συναντούσαν κάπου.

Την ίδια ώρα ο Κωνσταντής και η κυρία Δέσποινα τελείωσαν τα ψώνια τους και περπατούσαν κοιτώντας τις βιτρίνες των μαγαζιών.

Ξαφνικά, συναντήθηκαν και οι τέσσερις έξω από ένα κατάστημα παππουτσιών. Οι γονείς του κατάλαβαν ότι ήταν ο γιός τους και για να είναι σίγουροι του έκαναν μερικές ερωτήσεις. Αργότερα ο Κωνσταντής κατάλαβε ότι ήταν οι γονείς του και τους αγκάλιασε. Η κυρία Δέσποινα τους πρότεινε να πάνε να φάνε σε ένα εστιατόριο όλοι μαζί.

... Κωνσταντής πήγε με την οικογένεια του στην Αλβανία...

■ Το έγραψε η μαθήτρια Σοφία Χ.

Ύστερα από κάποιες μέρες η κυρία Δέσποινα αποφάσισε να υιοθετήσει τον Κωνσταντή. Οι μέρες κυλούσαν γρήγορα και ωραία για τον Κωνσταντή που δεν ήταν πια στα φανάρια και μέσα στην βροχή να κρυώνει.

Ένα πρωί ο Κωνσταντής εκεί που έβλεπε τηλεόραση είδε στις ειδήσεις να λένε πως είχαν πεθάνει οι γονείς του. Ο Κωνσταντής άρχισε να κλαίει , η κ. Δέσποινα τον αγκάλιασε και του είπε « Μην στεναχωριέσαι θα μείνεις εδώ μαζί μου και θα έρχεται και ο εγγονός μου να παίζετε και δεν θα ξαναμείνεις μόνο σου» και του σκούπισε τα δάκρυα!!!

■ **Το έγραψε η μαθήτρια Στέλλα Τ.**

Η κυρία Δέσποινα πήρε τον Κωνσταντή στο σπίτι της και τον μεγάλωσε σαν παιδί της.

Την ημέρα της Ανάστασης τσούγκρισαν τα αυγά φάγαν την μαγειρίτσα και κοιμήθηκαν.

Την επόμενη μέρα ο Κωνσταντής ξύπνησε νωρίς νωρίς για να φτιάξει πρωινό στην κυρία Δέσποινα. Φτιάχνοντας το πρωινό έκανε λίγο θόρυβο με αποτέλεσμα να ξυπνήσει την κυρία Δέσποινα. Η έκπληξη του Κωνσταντή για την κυρία Δέσποινα χάλασε.

Ο Κωνσταντής απογοητευμένος κάθισε στο τραπέζι, και η κυρία με ένα χαμόγελο στα χείλη του είπε:[Αυτό είναι για μένα;]Ο Κωνσταντής αποκρίθηκε κουνώντας το κεφάλι του.

Η κ Δέσποινα χαρούμενη για την προσπάθεια του, του είπε ένα πολύ μεγάλο Ευχαριστώ και ότι είναι πολύ περίφανη γι αυτόν. Ο Κωνσταντής χαρούμενος κάθισε μαζί με την κ Δέσποινα να φάνε πρωινό. Μόλις τελείωσαν το πρωινό η κ. Δέσποινα έπρεπε να μαγειρέψει το μεσημεριανό...

Ο Κωνσταντής καθόταν και έβλεπε τηλεόραση. Μόλις άκουσε την κ. Δέσποινα να είναι στην κουζίνα ήθελε να βοηθήσει.. η κ Δέσποινα αρνήθηκε γιατί φοβόταν να μην πάθει τίποτα ο Κωνσταντής. Ο Κωνσταντής ήθελε πολύ αλλά εφόσον η κ. Δέσποινα του είπε όχι το σεβάστηκε και δεν έκανε πείσματα.

Η κ.Δέσποινα ένιωσε μια ιδιαίτερη χαροποίηση που ο Κωνσταντής δεν τον παράκουσε. Άλλωστε η κ. Δέσποινα πάντα καμάρωνε τον Κωνσταντή, ότι πάντα την ακούει και ότι είναι καλό παιδί. Και γι αυτό τον αγαπάει σαν παιδί της, γιατί είναι πολύ καλός και ευγενικός, όχι μόνο απέναντι της αλλά και στον έξω κόσμο.

Ο Κωνσταντής έζησε με την κ. Δέσποινα πολλά χρόνια και η κ. Δέσποινα , όπως είπα στην αρχή τον μεγάλωσε και τον αγάπησε σαν δικό της παιδί.

Ο Κωνσταντής μετά από λίγα χρόνια άρχισε να την αποκαλεί μαμά γιατί πλέον κατάλαβε ότι αυτή η γυναίκα κάθισε τόσα χρόνια και τον μεγάλωσε σαν παιδί της

Επιπλέον ο Κωνσταντής και ο Αντωνάκης έγιναν οι καλύτεροι φίλοι και ήταν αχώριστοι, σαν αδέρφια και η κ. Δέσποινα χαιρόταν πολύ που είχαν τόσο μεγάλη ομοιότητα στα χαρακτηριστικά.

Ο Κωνσταντής όταν μεγάλωσε αρκετά πια , ήθελε να πάει στην Αλβανία να βρει τους πραγματικούς του γονείς, και... ποτέ δεν ξέρεις ίσως να τους έβρισκε, αλλά μέχρι τότε ήταν με την πολυαγαπημένη του, κ. Δέσποινα!

■ **Το έγραψε η μαθήτρια Διονυσία Χ.**